

SOLYMOSI BÁLINT

A Rózsafüzér Királynője

AVAGY EGY UTAZÓ NAPJAI

[Petőfi Sándor út, Szelevény, H]

Mikor ő semleges rémületben, naphosszú körök, percek borzongató csöndje, ahogy járkál ajtó, ablak, fal és klaviatúra közt, oda és tovább, a Rózsafüzér Királynője azt mondja, *menjünk vissza a tengerhez...!* Mintha már lettek volna *ott*, és mintha istenigazából érthetné, mit jelent számára ez – *a tengerhez visszamenni*. Semmit, azaz nem sokkal többet, mint színlelt aggodalommal kémlelni az időjárást (ami mégis inkább a majdnem minden, beláthatjuk). És úgy fest egy pillanatra, tényleg érdekelné az utazót, figyelemmel tudná kísélni...; egyszerre azon kapja magát (jegyzem föl noteszembe), örömezt költözne valahová a skót tengerpartra, mondjuk, hol az elmúlás kedves elképzelését a hullámok vernék vissza, miközben játék volna a szeszélyes időjárásnak megfelelően öltözni, és így, jóllehet gyerekségnek látszana, minden nap a lehető legváltozatosabban telne, járva a percek borzongató csöndjét..., amelyet immár a tengerhullámok ítéletére bízna, nem a tiszazugi puszta zöld és sárga sarára; ráeszmélne, az egyedüllét lényegtelenességét, ha erőnek erejével akarná, se bírná szóra. A naphosszú körök a skóciai Shetland-szigetek Mousa nevű lakatlan szigetén az utazó lakótornya körül folytatódna, majd egy rettenete által gyémántfényű percében azt gondolná (írom föl jegyzetfüzetembe), nem, nem vérezne szívünk, *akármilyen történelem!* És mint „átkozott igazságkeresőt”, látja magát a lakótornya körül bolyongani, miközben *emitt*, mondja, az egyedüllét lényegét felforgató tiszazugi zöld és sárga sárban kopók és kölykök rohangálnak, valami izgalmat keresve, *és egy idő után*, csontjainkra lelve (mik a kutyának se kellenek), csontjainkkal diót dobálnak.

[Alexanderplatz, Berlin, D]

Módfelett komikusnak tűnik, ahogy elhalad az idő *velünk*, a szemünk láttára, egy görnyedt hátú férfi az, fekete zakó, sötét filckalap, az egész világ, de nem csak úgy általában az egész világ, hanem a cigarettáddal, az anyáddal együtt minden, és minden, ami még van, a borod, a mobilod, *ez* az áldott természeted, és így tovább, az mind valami reklámtáskában ott van a hóna alatt; Beuys vagy Waits alakjára hasonlít (írom föl jegyzetfüzetembe). Nyugtatónak szánod, de aztán idegesítő lesz; hogy ezek annyira azért nem szoktak haladni; inkább ülni szoktak, pultoknál, vagy zongoraszéken, vagy magyarázni, egy iszonytató arany maszk mögött, esetleg, döglött nyúllal a kézben, nem várva látomást. Több értelmet egy csavargó szatyra *éppen ezeket és így* összeszedett tartalmánál.

[Kurca, Kórházkert, Szentes, H]

Az élet nem áll meg halál nélkül, ami azt jelenti, hogy az élet *nem áll meg* halál nélkül (ami azt jelenti, hogy...) Ami azt jelenti, volt itt egy fiatal nő, szinte lányka, aki egyszer csak ágynak esett, és a szobájából nem jött ki többé; egy neoklasszicista villában lakott, empire stílusú háromszögletű oromzat, a homlokzat két oldalán lépcsősorok; szolganépek mindenfele a kertben és a mezőn, majd, szinte már föntről, a sötét felhők közül, így szólt szeretteihez – „Alázattal különítsétek el és tartsátok távol a többiek magatoktól...”

A Rózsafüzér Királynője nem itt éli idejét, ha itt élne, arra vágyna, hogy az idő széleseben teljen, hogy már el is múljon, hogy már legyen vége – amiként e lánykának vége lett. Az utazó az idő eme szakadékába zúgva mondja, *miközben már előre látja magát mint különös elhajlást* – hát nem vicces, 'hogy így (el)seggelsz a végeden?!

[Gyójai utca, Bokros, Tiszazug, H]

Ezen a sík vidéken, ahol mindent ellep a fólia, vagy a köd, vagy az új autóval, vagy a régi biciklivel való ismerkedés, akárcsak a fényre sötétülő lámpa, napra nap kihűl a hitel; reggelre mindenki vad tartozásérzettel ébred hát, és ugyanakkor azzal, hogy számára az élet az ég egy adta világon semmit nem tartogat. Aztán, alkonyattájt, megint van hitel, kisbolt, kocsmá várja a rossz emlékezetű tegnapiakat.

CUM †O DADDY, 2012, KERÁMIA, OLAJ, 34,8×29,6×30,2 CM